

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci

žalobce: J. L., narozen X
bytem X
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře v Praze 4, Na Zlatnici 301/2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. KUKHK-34828/DS/2016/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu Městského úřadu Trutnov (dále jen „*správní orgán*“) ze dne 23. 8. 2016, č. j. 90901/2016, sp. zn. 2015/20216/SPR-SR/GUK, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*silniční zákon*“), a

potvrdil je. Žalobce se měl dopustit uvedeného správního deliktu tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, v rozporu s ním nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Dne 8. 8. 2015, v 16:57:51 hod., v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, na silnici I. třídy č. 14, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikace vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 71 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla naměřena skutečná rychlost jízdy 68 km/h. Nezjištěný řidič tímto porušil ust. § 4 písm. c) silničního zákona a dopustil se tak přestupku dle jeho ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4.

2. Za tato protiprávní jednání - přestupek, přetransformovaný do správního deliktu (o tom ještě dále), byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč. Proti tomuto prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl shora uvedeným rozhodnutím ze dne 25. 10. 2016, č.j. KUKHK-34828/DS/2016/Er, které žalobce napadl správní žalobou. Odůvodnil ji následujícím způsobem.

I.

Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky do devíti bodů. V prvním z nich zpochybňoval naměřenou rychlost vozidla v kontextu dané křižovatky, umístění dopravních značek a způsobu měření, podle druhého žalobního bodu nebyly provedeny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, dále se žalobce dovolával s odkazem na § 125e odst. 1 silničního zákona liberace s tím, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení své právní povinnosti stanovené v jeho § 10 odst. 3 zabránil, poukazoval na to, že nebylo prokázáno, že použitý rychloměr má znaky automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy a označil žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když má jeho odůvodnění za jakýsi model používaný v typově podobných případech. V dalších žalobních bodech (šest až devět) žalobce zpochybňoval zákonnost postupu městské policie, ohrazoval se proti tomu, že rychlostní limit porušen nebyl, neboť byl stanoven přechodnou úpravou, přenosnými dopravními značkami, na 70 km/h, namítal protiústavnost skutkové podstaty daného správního deliktu a v posledním žalobním bodu žalovanému vytýkal, že mu včas neposkytl informaci o osobě, která bude rozhodovat o jeho odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Z těchto důvodů měl žalobce žalované rozhodnutí za nezákonné a překvapivé. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.
4. Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný se vyjádřil k žalobě v podání ze dne 16. 1. 2017. Shrnul v něm v podstatě dosavadní průběh správního řízení a odkázal se na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, když je považuje za věcně správné. Zdůraznil, že žalobce nepožadoval sdělení o tom, které osoby se budou podílet na rozhodování o jeho odvolání. V odvolání pouze uvedl, že „se cítí poškozen postupem správního orgánu, který ve věci nenařídil ústní jednání. Účastník řízení měl zájem účastnit se dokazování, které mělo být prováděno za osobní účasti účastníka řízení. Účastník řízení dále namítal, že správní orgán neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou s osobou řidiče. Účastník řízení správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče před zahájením řízení. Navrhoval rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.“
6. Dodal, že ve spisovém materiálu je na listech č. 8 a 9 založeno vyjádření Policie ČR k návrhu místní úpravy na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodného k měření rychlosti vozidel strážníky městské policie. Z těchto podkladů lze seznat dopravní značení v místě měření rychlosti. Na listech č. 10 a 11 je založena veřejnoprávní smlouva o zajišťování výkonů některých úkolů podle zákona o obecní policii. Z těchto listin vyplývá, že strážníci městské policie Trutnov jsou oprávněni provádět měření v daném místě.
7. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

8. Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 13. 3. 2018. Žalobce ani jeho zástupce se k jednání nedostavili, byť k němu byli řádně předvoláni, žalovaný se z účasti na něm předem písemně omluvil. Po zahájení jednání byl předsedou senátu přečten obsah žaloby, napadeného rozhodnutí žalovaného a vyjádření žalovaného k žalobě. Pověřený člen senátu JUDr. Pavel Kumprecht seznámil senát s podstatnými okolnostmi projednávané věci.
9. Následně provedl krajský soud níže uvedené důkazy, když přečetl obsah:
  - Návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o., včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012,
  - stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4.
10. Ze správního spisu dále krajský soud přečetl obsah následujících listin:
  - čl. 3 - Ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70211-15, ze dne 28. 7. 2015,
  - čl. 4 - 7 - Smlouvy o poskytování služeb formou nájmu a dodávek, uzavřené mezi společnostmi Gemos CZ, s. r. o., coby pronajímatelem, a městem Trutnov, coby nájemcem, ze dne 7. 2. 2014, včetně příloh,

- čl. 8 – 9 - vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 29. 1. 2014, a z 24. 2. 2014,
- čl. 10 -11 - veřejnoprávní smlouvy ze dne 28. 6. 2013, uzavřené mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky, včetně jejího dodatku ze dne 23. 12. 2013,
- čl. 12-13 - karty vozidla registrační značky X,
- čl. 24 - vyjádření Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie ze dne 28. 4. 2016,
- čl. 32 - protokolu o správním orgánem provedených důkazech listinou z 20. 7. 2016.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

11. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

12. Správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Trutnov Oznámení o přestupku (automatizované měření rychlosti jízdy) ze dne 4. 12. 2015, který byl spáchán dne 8. 8. 2015 v 16:57:51 hodin, když řidič motorového vozidla registrační značky X překročil v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, na silnici I. třídy č. 14, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikace vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 71 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h rychlost jízdy 68 km/h.
13. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán žalobci coby provozovateli vozidla dle výpisu z karty vozidla výzvu (ze dne 12. 1. 2016, č. j. 141734/2015) podle § 125h odst. 1 silničního zákona. V reakci na ni bylo správnímu orgánu dne 28. 1. 2016 doručeno vyjádření zmocněnce žalobce, společnosti ODVOZ VOZU, s.r.o., X, s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být pan L. H. N., nar. X, trvale bytem X, s doručovací adresou X, zaměstnanec obchodní společnosti ODVOZ VOZU, s.r.o., který si přebírá poštu na adrese sídla uvedené společnosti X. Správní orgán proto Výzvou ze dne 17. 2. 2016, č. j. RMB 19954/2015, vyzval jmenovaného podle § 60 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, v tehdy platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), k podání vysvětlení v dané věci, avšak marně. Jemu adresovaná zásilka se totiž vrátila správnímu orgánu zpět, přičemž na její Doručence byl záznam, že adresát je v místě na uvedené adrese neznámý. Vzhledem k tomu zaslal správní orgán zmocněnci žalobce dne 6. 4. 2016 opětovně Výzvu ke sdělení identifikace řidiče předmětného vozidla, a to do jeho datové schránky. Ten však na tuto výzvu vůbec nereagoval. Správní orgán se poté snažil došetřit kontakt na L. H. N. prostřednictvím Krajského ředitelství policie Královéhradeckého Kraje (viz jeho žádost ze dne 27. 4. 2016) a Úřadu práce ČR,

krajské pobočky pro hlavní město Prahu (viz žádost ze dne 13. 6. 2016, č. j. 69191/2016), avšak bezvysledně. Z důvodu uvedeného v opatření správního orgánu I. stupně ze dne 28. 6. 2016, č. j. 75721/2016, správní orgán přestupek ze dne 8. 8. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) tehdejšího přestupkového zákona odložil.

14. Správní orgán dále vydal dne 28. 6. 2016 oznámení o zahájení řízení o správním deliktu spolu s vyrozuměním účastníka (žalobce, prostřednictvím jeho zmocněnce) o provádění důkazů mimo ústní jednání a s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, navrhopvat důkazy jakož i činit jiné návrhy. K provedení důkazů mimo ústní jednání byl stanoven den 20. 7. 2016. Na to reagoval zmocněnec žalobce vyjádřením zaslaným dne 18. 7. 2016 s tím, že žádá o nařízení ústního jednání, na kterém bude provedeno dokazování za jeho osobní účasti. Znovu zopakoval, tak jako již v předchozím svém podání k věci, které došlo správnímu orgánu dne 28. 1. 2016, tedy po půl roce, že „*vozidlo řídil L. H. N., nar. X, trvale bytem X, doručovací adresa X, zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU, s.r.o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti, Americká 11, Praha.*“ Dodal, že jmenovaný k věci uvedl, že v předmětný čas jel rychlostí 68 km/h z důvodu, že v daném úseku byla stanovena přenosnou dopravní značkou nejvyšší povolená rychlost na 70 km/h, a tedy se jmenovaný choval v souladu s právními předpisy.
15. Žalobce, ani jeho zmocněnec, se k uvedenému dokazování mimo ústní jednání nedostavili bez jakékoliv omluvy. O tomto úkonu byl téhož dne sepsán Protokol o provedení důkazů listinou. Podáním ze dne 26. 7. 2016 seznámil správní orgán zmocněnce žalobce s tím, že dokazování bylo ukončeno a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu mu dal možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, případně navrhnout jejich doplnění. Toto podání bylo doručeno zmocněnci žalobce téhož dne, ten na ně ovšem nijak nereagoval, a proto správní orgán vydal dne 23. 8. 2016 pod č. j. 90901/2016 rozhodnutí ve věci, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 silničního zákona a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. O odvolání žalobce proti tomuto prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí (v němž vznesl námitku ohledně nenařízení ústního jednání a námitku, že mělo být zahájeno přestupkové řízení s jím označenou osobou a nikoliv řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla) rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

B. Právní závěry

16. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně

podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

17. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
18. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:
19. „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami

účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

20. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
21. Krajský soud dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
22. A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

1. Měření rychlosti

23. Žalobce předně namítal, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu se skutečností, neboť v místě křižovatky nepochybně nebyla nejvyšší dovolená rychlost stanovena místní úpravou (tj. zákazovou dopravní značkou č. B 20a) na 50 km/h, ale platila zde obecná úprava, tj. 90 km/h. Odkazoval se přitom na § 3 odst. 3 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 29/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, podle něhož: „*Zákaz, omezení nebo příkaz je ukončen nejbližší křižovatkou nebo příslušnou dopravní značkou*“. Tato vyhláška sice nebyla účinná v době spáchání údajného správního deliktu, ale dle názoru žalobce se zde uplatní z důvodu retroaktivity *in mitius*.
24. Křižovatka je pak definována v § 2 písm. w) silničního zákona jako „*místo, v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují*“. Její hranice pak jsou definovány v § 2 písm. x) téhož zákona jako „*kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovátku začíná zakřivení okraje vozovky*“. Žalobce na základě toho do satelitního snímku předmětné křižovatky vyznačil její hranice (a tedy i křižovátku samou) žlutými čarami (viz obrázek č. 1 obrazové přílohy žaloby). Aby v místě křižovatky platil rychlostní limit 50 km/h stanovený dopravní značkou č. B 20a („50“), musela by tato dopravní značka být umístěna za hranicemi této křižovatky (tzn. zhruba v místech, kde se nachází přední část modrého vozidla), neboť platnost jakékoli zákazové dopravní značky umístěné před hranicí křižovatky je touto hranicí ukončena.

25. Žalobce pokračoval, že dané místo ohledal, a zjistil, že žádná dopravní značka č. B 20a za hranicemi předmětné křižovatky umístěna není (důkaz: ohledání místa). Vzhledem k tomu podle něho v předmětné křižovatce neplatil rychlostní limit 50 km/h, ale 90 km/h. Výrok rozhodnutí je tak v rozporu se skutečností a současně je jím žalobci kladeno za vinu jednání, které nebylo protiprávní. Žalobci je totiž kladeno za vinu, že nezjištěný řidič v místě křižovatky jel rychlostí 68 km/h. Jelikož ale v místě křižovatky byl rychlostní limit 90 km/h, takové jednání nezjištěného řidiče nevykazovalo znaky přestupku. I kdyby však v křižovatce platil rychlostní limit 50 km/h, výrok o vině by neměl podklad ve spisovém materiálu, ani v odůvodnění. Nezjištěný řidič totiž měl vozidlem žalobce dle výroku rozhodnutí prvního stupně překročit rychlost o 18 km/h v místě křižovatky. Z výstupu z rychloměru (čl. 2) se sice podává, že vozidlu žalobce byla změřena 68 km/h, s ohledem na princip měření rychlosti použitým rychloměrem (úsekové měření rychlosti) však tento údaj představuje nikoli okamžitou rychlost měřeného vozidla v určitém místě (např. v místě křižovatky, dlouhé zhruba 25 m, viz obrázek č. 2 obrazové přílohy žaloby), ale jeho průměrnou rychlost v celém měřeném úseku (dlouhém 117 m). Tuto skutečnost správní orgány nereflektovaly, a uzavřely, že bylo prokázáno, že nezjištěný řidič s vozidlem žalobce v místě křižovatky překročil rychlost o 18 km/h, ačkoli k tomu neměly způsobit důkaz. Na základě výstupu z úsekového rychloměru totiž nelze dovozovat, jakou rychlostí jel nezjištěný řidič v části měřeného úseku. I kdyby proto v místě křižovatky skutečně platil rychlostní limit 50 km/h (což žalobce rozporuje), neměl by výrok o vině zákonný podklad, neboť s ohledem na princip měření rychlosti použitým rychloměrem nelze nad veškerou pochybnost vyvrátit, že právě v místě křižovatky (která svou délkou tvoří zhruba pětinu měřeného úseku) jel žalobce předpisově, resp. rychlostí nižší, než je 68 km/h.
26. Žalobce též namítal, že mu není zřejmé, na základě jakého podkladu a jakým způsobem správní orgány zjišťovaly, že úsek měření byl dopravními značkami č. B 20a („50“) skutečně označen. Správní orgány se v tomto směru spokojily toliko s konstatováním, ačkoli se jedná o pro věc zcela zásadní skutečnost, která dle názoru žalobce měla být předmětem dokazování a v odůvodnění napadených rozhodnutí přesvědčivým způsobem popsána. Pro neprovedené dokazování je proto podle něho nutné s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* konstatovat, že v měřeném úseku žádné dopravní značky č. B 20a („50“) nebyly. Z tohoto důvodu, nepodložené závěry správních orgánů, jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Žalobce přitom odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, podle něhož: *„Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“*
27. Podstatou této žalobní námitky je skutečnost, že správní orgán ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl, že se řidič dopustil předmětného přestupku „v místě křižovatky“. Žalobce toliko na základě této skutečnosti namítá, že v místě křižovatky rychlostní limit 50 km/h neplatil, že v místě křižovatky mohl jet řidič s jeho vozidlem danou rychlostí, protože šlo o úsekové měření rychlosti, že podle jeho ohledání za hranicemi křižovatky dopravní značka č. B 20a umístěna není a že není zřejmé, na základě čeho správní orgány zjistily, že daný úsek je dopravními značkami č. B 20a skutečně osazen.

28. Žalobce však opomíjí právě skutečnost, která je zcela nesporná, tedy že v daném případě šlo o úsekové měření rychlosti, při kterém není měřena okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku prvoinstančního správního orgánu zcela patrná. Ten sice možná poněkud nevhodně použil výraz, že k překročení rychlosti došlo „v místě křižovatky“, ovšem z výrokové části rozhodnutí jako celku je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí rychloměru pro úsekové měření rychlosti, tedy potažmo že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku vymezeném pro toto měření. Není tedy vůbec relevantní, jakou rychlost mělo vozidlo žalobce v hranicích křižovatky vymezených v § 2 písm. a) silničního zákona.
29. Relevanci nemá ani fakt, že rychlostní omezení je ukončeno nejbližší křižovatkou. Za prvé, neobstojí v souvislosti s tím námitka žalobce, že v tom případě v místě křižovatky rychlostní limit neplatil. Naopak, ten by přestal platit až s koncem hranice křižovatky. Podstatné je však to, že žalobce své tvrzení, že za hranicí předmětné křižovatky není dopravní značka č. B 20a umístěna, nikterak neprokazuje, jedná se o ničím nepodložené tvrzení.
30. V kontextu průběhu celého správního řízení a chování žalobce v něm, navíc vše nasvědčuje tomu, že se jedná o tvrzení účelové a obstrukční. Žalobce je totiž v celém správním řízení vůbec nevznesl. Naopak, ve správním řízení tvrdil, že v daném místě byla umístěna přenosná dopravní značka stanovící nejvyšší povolenou rychlost na 70 km/h (viz čl. 30 správního spisu - vyjádření zmocněnce žalobce zaslané správnímu orgánu dne 18. 7. 2016). V souvislosti s tím se správní orgán nutnosti omezení rychlosti v daném místě na 50 km/h podrobně věnoval (viz str. 5 shora jeho rozhodnutí). I z toho je zřejmé, že je správnímu orgánu prvního stupně situace ohledně osazení daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti. Stejně tak správní orgán konstatoval, že neměl „žádnou zprávu od Ředitelství silnic a dálnic, Hradec Králové, Pouchovská 401/59, Správa a údržba silnic Trutnov, Sportovní 408 a Policie České republiky, Okresní ředitelství Trutnov, Dopravní inspektorát Trutnov, že by v daném úseku dne 23.06.2015 měla být umístěna přenosná dopravní značka, která by upravovala rychlost jízdy“ (viz str. 4 nahoře, konec prvního odstavce prvoinstančního správního rozhodnutí). Nebylo tedy dle krajského soudu důvodu, aby správní orgány v tomto směru prováděly podrobnější dokazování, zvláště když v odvolání žalobce tuto námitku nevznesl.
31. Tvrzení žalobce, že místo ohledal, a že se za hranicí křižovatky dopravní značka č. B 20a nenachází, má tak krajský soud za nevěrohodné. Navíc není vůbec zřejmé, kdy mělo k tomuto ohledání dojít, pochopitelně jistě ne v době spáchání přestupku. A zřejmě ani ne do doby ukončení správního řízení. Bylo by přece logické, aby takové zjištění žalobce uplatnil již v době řízení před správními orgány. Ze satelitního snímku připojeného žalobkyní k žalobě pak tato skutečnost rovněž neplyne. Krajský soud proto uvedené námitce přisvědčit nemohl.

2. Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku

32. Zde žalobce namítal, že podle silničního zákona může příslušný správní orgán projednat správní delikt pouze tehdy, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Tím je vyjádřena subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (pokud je možné potrestat přestupek, nelze

potrestat správní delikt). Žalobce v tomto směru odkazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45, a ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46. Z nich lze dovodit, že budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“

33. Žalobce má za to, že správní orgán v tomto smyslu nezbytné kroky ve smyslu § 125f odst. 4 silničního zákona nečinil. Žalobce totiž v reakci na výzvu dle § 125h odst. 6 silničního zákona správnímu orgánu sdělil, že jím „*provozované vozidlo řídil v předmětný čas uvedený ve výzvě, pan L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti, Americká 11, Praha.*“ Na to se správní orgán pokusil panu N. doručovat na uvedenou adresu, jako adresáta však dle spisové dokumentace uvedl toliko pana N., a nikoli společnost ODVOZ VOZU s.r.o., ačkoli z vyjádření žalobce vyplývalo, že pan N. je zaměstnancem této společnosti a poštu si přebírá na adrese jejího sídla. Správní orgán tedy měl panu N. doručovat výzvu k podání vysvětlení na adresu jeho zaměstnavatele, tj. uvést jako adresáta (nikoli) pouze pana N., ale (především) společnost ODVOZ VOZU s.r.o., neboť z vyjádření žalobce nevyplývalo, že by pan N. na uvedené adrese měl domovní schránku, ale vyplývalo z něj toliko to, že panu N. lze doručovat na adresu sídla jeho zaměstnavatele, tj. do poštovní schránky společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. Správní orgán proto při doručování výzvy k podání vysvětlení panu N. pochybil, protože nelze mít za to, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobci však bylo následně sděleno, že pan N. byl na adrese, kterou správnímu orgánu sdělil ve svém podání, znám, resp. měl na dané adrese poštovní schránku se svým jménem. Žalobce se k prokázání této skutečnosti pokusí k jednání doložit důkaz.
34. Žalobce má současně za to, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, pokud se při pokusech o kontaktování pana N. omezil toliko na doručování na adresu uvedenou žalobcem. Správní orgán dle jeho názoru měl panu N. ustanovit opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou dle § 25 odst. 1 téhož zákona – a to zvláště tehdy, pokud mu bylo známo, že doručování panu N. na uvedenou adresu je dlouhodobě neúspěšné. Pokud správní orgán setrval u výhradně u zjevně neúspěšného způsobu kontaktování pana N., nelze než jeho postup vyhodnotit jako postup formální až laxní, případně též jako „švejkování“, který zřejmě nebyl zaměřen na kontaktování pana N., ale toliko na splnění podmínek pro co nejrychlejší udělení pokuty provozovateli vozidla. Na podporu názoru, že správní orgán měl panu N. ustanovit opatrovníka, pokud vzal za zjištěné, že panu N. nelze nikam doručovat (a tedy vůči němu nelze ani uplatnit fikci doručení), se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 1 As 106/2013 – 44, podle něhož: „*Doručení písemnosti fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 není vyloučeno ani tehdy, pokud se doručuje na adresu trvalého pobytu adresáta, kterou je adresa ohlašovny [§ 2 písm. d) zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech]. Doručení fikcí však není možné v situaci, kdy ohlašovna nepřebírá výzvy o uložení písemnosti (§ 23 odst. 4 a 5 správního řádu z roku 2004). V takovémto případě správní orgán ustanoví adresátovi opatrovníka dle § 32 odst. 2 správního řádu z roku 2004.*“
35. Žalobce zpochybnil též závěr správního orgánu o tom, že pan N. se v době spáchání údajného přestupku nevyskytoval na území ČR, neboť tento závěr správní orgán učinil ze sdělení Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraj, ze kterého vyplynulo, že

tento subjekt nemá o současném pobytu pana N. na území ČR žádné informace. Z tohoto sdělení však nelze dle názoru žalobce mít za prokázané, že pan N. se v době spáchání přestupku na území ČR nevyskytoval. Z pouhé skutečnosti, že určitá osoba nemá dle evidencí veřejné správy na území ČR povolen pobyt, resp., že se tu dle těchto evidencí na území ČR nevyskytuje, nelze učinit závěr, že se taková osoba na území ČR skutečně nevyskytuje, když např. v roce 2015 policie zjistila přes sedm tisíc případů nelegálních pobytů.

36. Po projednání žaloby dospěl krajský soud k závěru, že námitka o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, je nedůvodná. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto:
37. *„Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125b odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.*
38. *Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a*

jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“

39. *Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“*
40. V přezkoumávané věci žalobce sice označil k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče pana L. H. N., zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., který přebírá poštu na adrese sídla společnosti, Americká 11, Praha, avšak s touto osobou se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt. Správní orgán vyzval jmenovaného dne 17. 2. 2016 k podání vysvětlení ve věci podezření ze spáchání daného přestupku. Tato písemnost byla doručována jmenovanému prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, pan N. si ji však nevyzvedl v úložní době a zásilka se vrátila správnímu orgánu s tím, že je adresát v místě neznámý (viz záznamy pošty na zásilce – doručence).
41. Právě na tuto situaci je přiléhavá právní věta vyvozená z nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 3694/13-2, podle níž: „Doručování správních rozhodnutí představuje způsob komunikace mezi správním orgánem a účastníkem správního řízení. Lze proto očekávat a koneckonců i požadovat, aby z jejich strany nedocházelo ke vzájemným obstrukcím. Ústavní soud neposkytne ochranu jednání takového účastníka řízení, které lze označit za značně účelové, případně (přínejmenším) za ledabylé, a porušující zásadu, podle níž je každý povinen dbát o vlastní práva.“
42. Krajský soud neshledává žádné pochybení v tom, že správní orgán adresoval výzvu k podání vysvětlení panu N. tak, jak učinil. Tedy že jako adresáta uvedl pana N. a doručoval mu na adresu sídla společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. Tedy tak, jak tento zmocněnec žalobce uvedl ve svých přípisech ze dne došlých správnímu orgánu dne 28. 1. 2016 a 18. 7. 2016 (viz čl. 15 a 30 správního spisu). Kdyby jmenovaný byl na uvedené adrese znám, bezpochyby by k doručení této písemnosti došlo. Je zcela absurdní tvrzení žalobce, že by jako adresát písemnosti adresované této osobě měla být správně uvedena

společnost ODVOZ VOZU s. r. o. nebo že by jako adresát měly být uvedeny osoby dvě (tedy pan N. i ODVOZ VOZU s. r. o.). I žalobci musí být jasné, že ani v jednom z jím navrhovaných způsobů označení adresáta na dodejce by k doručení písemnosti panu N. dojít nemohlo. Ostatně žalobce vzápětí uvedl, že jmenovaný na dané adrese znám byl a měl tam dle jeho tvrzení poštovní schránku (viz bod č. 21 žaloby). Toto tvrzení ale nikterak neprokázal.

43. Další závažnou skutečností pro zahájení řízení o správním deliktu v dané věci je, že podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil v přezkoumávané věci do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě, jež byla označena za řidiče vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit. Stalo se tak opatřením správního orgánu - Záznamem o odložení věci ze dne 28. 6. 2016. Jiný postup, než zahájení řízení o správním deliktu, již nebyl vzhledem k uvedenému možný.
44. Je tak možno zkonstatovat, že správní orgán se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy platném znění, vyzvat označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané deliktovní věci, a to na adresu, kterou uvedl samotný žalobce (jeho zmocněnec). Podle krajského soudu tak učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 silničního zákona.
45. Třeba přitom zdůraznit, že ačkoliv žalobce tvrdil, že pan N. se zdržoval na adrese, kterou správnímu orgánu uvedl, byl tam známý, respektive měl na dané adrese poštovní schránku se svým jménem, přičemž právě proto trval na veřejném projednání žaloby s tím, že o tom při něm pokusí předložit důkazy, nic takového neučinil. Žádné důkazy pro tato svá tvrzení krajskému soudu nepředestřel. Za takové situace však neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě (L. H. N.) a správní orgán postupoval správně, když řízení o přestupku nezahájil a věc odložil.
46. Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „*Obecná ustanovení o správním řízení*“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkal-li proto žalobce správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlil se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. Při pojetí, z něhož žalobce vycházel, snad jedině přidat se

k hledání údajného přestupce. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.

47. Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobce nevyplývala kontaktní adresa pana N., tak že měl být tento nedostatek řešen postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „Úkony účastníků“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení. To nejen že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobce v něm ani nemohl vystupovat jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobce se za přestupce neoznačil. O rozporuplnosti žaloby v tomto směru svědčí to, že na jedné straně žalobce tvrdí, že pan N. byl kontaktní a známý na uvedené adrese a že to ostatně při jednání doloží důkazně, ale již v dalších žalobních bodech se dovolává postupů (doručování veřejnou vyhláškou a ustanovení opatrovníka), jež nasvědčují pravému opaku.
48. Ke shora uvedenému krajský soud dodává, že správní orgán postupuje při výkonu své pravomoci (výkonu veřejné správy) v období před zahájením přestupkového řízení podle základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 2 až § 8 správního řádu, případně podle jeho části čtvrté (viz § 177 správního řádu).
49. Krajský soud je vzhledem k uvedenému přesvědčen o tom, že správní orgán podnikl potřebné úkony ke zjištění pachatele přestupku, že další již nebyly třeba. *Ad absurdum* by totiž pod požadavek žalobce „podnikat veškeré možné kroky“ bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku.

3. Liberec

50. V této žalobní námitce žalobce namítal, že nebyl poučen o možnosti liberovat se dle § 125e odst. 1 silničního zákona, jakož i dle § 125f odst. 5 téhož zákona, což považuje za závažné porušení § 4 odst. 2 správního řádu. Proto prý až nyní namítá, že byl naplněn liberační důvod dle § 125e odst. 1 silničního zákona, podle něhož „Právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila“, a to ve spojení s § 125e odst. 5 téhož zákona.
51. Žalobce má za to, že učinil za dost své povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona, pokud své vozidlo svěřil zaměstnanci svého zmocněnce (panu N.) v rámci výkonu jeho předmětu činnosti, který spočívá ve službě „*drink and drive*“. Zmocněnec žalobce se totiž v předmětné smlouvě příkazního typu žalobci zavázal, že zajistí, aby jeho zaměstnanec při plnění příkazu neporušil žádnou povinnost vyplývající ze silničního zákona. Splnění této povinnosti zmocněncem bylo zajištěno též hrozbou nezanedbatelné smluvní pokuty, jakož i případné náhrady škody způsobené porušením smluvní povinnosti. Zmocněnec žalobce se v předmětné smlouvě též standardně zavazuje k tomu, že klientovi případně poskytne právní zastoupení ve věci správního deliktu, který měl být spáchán v době, kdy klientovo vozidlo řídil zaměstnanec zmocněnce. Z tohoto důvodu byla zmocněncem žalobce v řízení o správním deliktu právě předmětná společnost. Žalobce má proto za to, že na základě smlouvy se svým zmocněncem mohl mít zcela legitimně za to, že jeho zmocněnec zajistí, aby osoby, které budou jeho vozidlo při výkonu služby poskytované zmocněncem řídit (v tomto případě pan N.), nebudou

porušovat silniční zákon, neboť žalobce byl v dobré víře, že uvedenou smlouvu bude zmocněnec žalobce dodržovat.

52. Žalobce dále namítal, že pokud správní orgán (ale i žalovaný) rozhodoval na základě své úřední činnosti, že zmocněnec žalobce označuje pana N. jako řidiče i v jiných řízeních o správním deliktu, kde vystupuje jako zmocněnec obviněného, jednalo se o podklad rozhodnutí, a tedy měl žalobci umožnit se s tímto podkladem seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/2010 – 94). Pokud by se tak stalo, zmocněnec žalobce by uvedl, že nešlo o účelovost v označení pana N. za řidiče vozidla žalobce, ale že je to zapříčiněno tím, co je uvedeno již výše. Tedy tím, že pan N. je zaměstnancem zmocněnce žalobce, který poskytuje službu drink and drive (a proto často řídí vozidla různých provozovatelů), přičemž zmocněnec žalobce svým zákazníkům poskytuje právní zastoupení v řízení o správním deliktu, který měl být spáchán v době, kdy jejich vozidlo bylo v dispozici zaměstnance zmocněnce. Takový postup měl pro žalobce za následek překvapivost rozhodnutí prvního stupně (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009).
53. K uvedenému krajský soud předně předesílá, že není povinností správních orgánů poučovat podezřelého ze spáchání správního deliktu otom, že v tom kterém zákoně existují liberační důvody, o jaké důvody jde a že tyto liberační důvody může uplatnit. Taková povinnost správního orgánu není v žádném právním předpisu zakotvena a nelze ji dovodit ani ze znění § 4 odst. 2 správního řádu, jak žalobce namítal.
54. Obsahem této žalobní námítky bylo, jak již uvedeno výše, zejména tvrzení žalobce, že v posuzované věci byl naplněn liberační důvod předvídaný ustanovením § 125e odst. 1 silničního zákona (ve spojení s jeho § 125e odst. 5), dle kterého *„Právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila“*. Dle odst. 5 citovaného ustanovení *„Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“* Žalobce je však bezpochyby osobou fyzickou, když jakkoliv neprokázal, ani netvrdil, že by k předmětnému jednání došlo při jeho podnikání coby fyzické osoby.
55. Stejně tak následující tvrzení žalobce, že své vozidlo svěřil zaměstnanci svého zmocněnce v rámci výkonu jeho předmětu činnosti, který spočívá ve službě *„drink and drive“*, a že se zmocněnec žalobce v předmětné smlouvě příkazního typu žalobci zavázal, že zajistí, aby jeho zaměstnanec při plnění příkazu neporušil žádnou povinnost vyplývající ze silničního zákona, nebyla ze strany žalobce nikterak prokázána. Přestože sliboval, že danou smlouvu předloží u soudu coby důkaz, nestalo se tak, k jednání soudu se ani (bez omluvy) nedostavil.
56. Pokud se však jedná o správní delikty provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona (tak jako v přezkoumávané věci), může se provozovatel vozidla (ať už osoba fyzická či právnická) odpovědnosti za správní delikt zprostit toliko v případech vymezených v odst. 5 tohoto ustanovení. Tedy pokud prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích
- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo

b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru vozidel.

57. Ani jeden z uvedených liberačních důvodů ovšem žalobkyní tvrzen nebyl.
58. Žalobce dále v rámci této žalobní námítky (byť poněkud nesystémově) namítal, že pokud bylo rozhodováno v dané věci na základě informace vyplývající z úřední činnosti správního orgánu, tedy že zmocněnec žalobce označuje pana N. jako řidiče i v jiných řízeních o správních deliktech, v nichž vystupuje jako zmocněnec delikventů, jednalo se o podklad rozhodnutí, se kterým měl být seznámen a měl mít možnost vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí.
59. Shora již krajský soud při referování obsahu správního spisu popsal, jaké kroky podnikl správní orgán, aby kontaktoval žalobcem označeného řidiče vozidla v době spáchání přestupku (v podrobnostech krajský soud odkazuje rovněž na str. 2 a 3 prvoinstančního správního rozhodnutí). Vpředu také krajský soud podrobně odůvodnil, proč dle jeho názoru správní orgán podnikl všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
60. Pokud správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí (viz str. 3, odstavec druhý odspodu prvoinstančního správního rozhodnutí) konstatoval, že ve své databázi eviduje 12 případů, kdy je ze strany zmocněnce žalobce uváděna osoba pana N. jako řidič různých provozovatelů vozidel, jednalo se již o postřeh z hlediska skutkového i právního nadbytečný. Skutečnost, že pan N. je osobu nekontaktní, byla totiž v předmětném správním řízení spolehlivě prokázána řadou jiných důkazů (viz shora). Jednalo se tedy o skutkově odlišnou situaci, než v žalobcem odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/2010-94, jehož závěry tak nejsou na daný případ přílehlavé.
61. Jak již krajský soud uvedl, správní orgán nepochybil, pokud nezačal řízení o přestupku proti panu N. a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti této osobě, a pokud následně zahájil správní řízení o správním deliktu dle § 125f silničního zákona se žalobcem coby provozovatelem vozidla, kterým byl spáchán přestupek. Následující dovětek správního orgánu, že se mu v souvislosti s úřední činností nepodařilo zjistit, že by jmenovaný existoval, stejně jako v řadě jiných správních řízení, která vedl, tak měl povahu ryze doplňující, pro shora uvedené závěry nebyl významný. Nebyl proto způsobit jakkoliv negativně se dotknout práv žalobce a nemohl tedy ani být důvodem překvapivosti vydaného rozhodnutí.

4. Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

62. Z rozhodnutí prvního stupně není dále zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (dále jen „*automat*“). Správní orgán se totiž nijak nezabýval tím, co to automat je (jaké znaky musí určitá věc mít, aby se jednalo o automat) a jakými znaky se vyznačuje použitý rychloměr (a odkud a jakým způsobem taková zjištění čerpá). Otázka, zda použitý rychloměr je automatem, je přitom zásadní, neboť se jedná o podmínku odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona. Tyto otázky měl správní orgán v odůvodnění rozhodnutí přesvědčivě zodpovědět na základě provedeného dokazování. Jelikož se tak nestalo, je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán toliko učinil závěr, že se jedná o automat, ale nijak tento závěr neodůvodnil. V tomto směru se žalobce odkazoval

na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014 – 86, podle něhož: „Užil-li správní orgán ve svém rozhodnutí neurčité právní pojmy „ vynálezecká činnost“ a „odborník“ (§ 6 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích), aniž náležitě objasnil obsah a význam těchto pojmů v rozsahu potřebném pro posouzení dané věci, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].“ Správní orgán v tomto směru neprovedl žádné dokazování, takže s ohledem na zásadu in dubio pro reo je nutné dojít k závěru, že použitý rychloměr automaticem nebyl – a tedy, že podmínka projednatelnosti správního deliktu dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona splněna nebyla. Z těchto důvodů jsou napadená rozhodnutí nezákonná.

63. K této námitce třeba předně uvést, že správní orgán svůj závěr, že se v daném případě ohledně použitého rychloměru jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel zejména o důkazy založené ve správním spisu (tj. Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 29. 7. 2015, č. 8012-OL-70211-15, veřejnoprávní smlouvu ze dne 28. 6. 2013 uzavřenou mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky včetně dodatku ze dne 23. 12. 2013 a vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 29. 1. 2014, včetně jeho doplňku ze dne 24. 2. 2014, k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodného pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie).
64. Přesto krajský soud doplnil v tomto směru při jednání dokazování provedené správními orgány. Konstatoval předně obsah stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4 (dále také jen „Stanovisko“).
65. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje.
66. Krajský soud proto neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitého právního pojmu používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.
67. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí:
68. „*Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.*“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „*skutečnost, že po uvedení měřícího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřící zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).*“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „*skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný*

okamžik zjistitelná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“

69. Krajský soud se s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.
70. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládá rovněž další dokument, a to Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud.
71. Hned v bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „*silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem*“, který je určen „*k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.*“
72. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak Návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje.
73. Stejně jako na citované důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení. Také ty závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují (viz např. článek I. veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky dne 28. 6. 2013).
74. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

5. Napadené rozhodnutí

75. V tomto žalobním bodu žalobce namítal, že: „*...napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný neuvedl ani jedinou konkrétní úvahu, která by jej vedla k závěru, že rozhodnutí prvního stupně je v souladu s právními předpisy. Dle názoru žalobce je „analytická“ část odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze jakýmsi vzorem, který žalovaný vytvořil v natolik obecné podobě, že jej používá ve všech typově podobných případech za použití metody CTRL+C, CTRL+V. To v případě správního orgánu, který je povinen provést instanční přezkum, nepřípustné, neboť žádný přezkum fakticky proveden nebyl, resp. to z odůvodnění nevyplývá.*
76. *K prokázání tohoto tvrzení navrhuje žalobce, aby si soud od žalovaného vyžádal všechna rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o správním deliktu dle § 125f silničního zákona vydaná oprávněnou úřední osobou žalovaného J. E. v roce 2016.“*
77. Jak je z uvedeného zřejmé, tato žalobní námitka byla vznesena ve zcela obecné rovině. Krajský soud nemůže přisvědčit žalobci v tom, že by rozhodnutí žalovaného neobsahovalo žádnou úvahu o souladu rozhodnutí správního orgánu I. stupně

s právními předpisy. Také v obecné rovině proto soud odkazuje na str. 5 až 6 napadeného rozhodnutí, po předchozí rekapitulaci celého průběhu správního řízení, kde se žalovaný uvedenou problematikou, a to i v návaznosti na odvolací námitky, zabíral. Krom toho si je třeba uvědomit, že v případě, kdy odvolací orgán zamítá odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí a toto potvrzuje, tak že obě rozhodnutí tvoří dohromady jeden celek. Z tohoto pohledu nemusí odvolací orgán říkat totéž, co prvoinstanční správní orgán, jen jinými slovy. Krajský soud tedy v tomto směru napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů neshledal. Nevýznamná je v souvislosti s tím výtku žalobce, z níž lze dovodit, že snad vytýká žalovanému to, že některé pasáže odůvodnění jeho rozhodnutí byly ve stejné podobě použity v jeho předcházejících rozhodnutích. Na tom v zásadě není nic špatného a už vůbec ne nezákonného, samozřejmě za splnění podmínky, že je taková pasáž odůvodnění pro danou věc příležitá. Za zcela irelevantní proto považoval krajský soud návrh žalobce, aby si vyžádal od žalovaného rozhodnutí jím označené oprávněné úřední osoby vydaná v typově shodných věcech v roce 2016.

6. Zákonnost postupu obecní policie

78. Napadená rozhodnutí jsou dle žalobce nezákonná i pro rozpor s § 3 správního řádu, neboť prý nebylo vůbec zjišťováno, zda obec Mladé Buky příslušným strážníkům Městské policie Trutnov, kteří rychloměr obsluhovali, vystavila písemné zmocnění dle § 3a odst. 4 zákona o obecní policii. Záznam o měření je tak dle žalobce nepoužitelným důkazem dle § 51 odst. 1 správního řádu, neboť lze s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* pro neprovedení potřebného dokazování předpokládat, že měření rychlosti bylo Městskou policií Trutnov v obci Mladé Buky prováděno bez řádného zmocnění. Výsledek nezákonného postupu obecní policie současně nemůže sloužit jako důkaz o údajně protiprávním jednání. „*To vyplývá z doktríny ovoce z otráveného stromu (fruit of the poisonous tree doctrine). K tomu srov. např. případ řešený Nejvyšším soudem USA, který je znám jako Weeks v. U.S. (1914).*“
79. Žalobce vyjádřil též pochybnost o tom, zda nebylo porušeno ust. § 79a silničního zákona, neboť z ověřovacího listu vyplývá, že majitelem rychloměru je soukromý subjekt, který je současně jeho výrobcem. Odkazoval přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008 – 67, podle něhož: „*Měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích nelze jakožto součást působnosti policie a obecní policie při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích podle zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, přenést bez zákonného zmocnění na jiný subjekt (§ 79 odst. 8 a § 124 odst. 8 a 9 tohoto zákona).*“
80. Jak je zřejmé z obsahu vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 29. 1. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel strážníky městské policie, včetně doplnění ze dne 24. 2. 2014, Policie České republiky udělila souhlas dle § 79a zákona o silničním provozu s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti v daném úseku v obou směrech a to až do 31. 5. 2018. Dne 28. 6. 2013 (doplněna 23. 12. 2013) pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi městysem Mladé Buky a městem Trutnov, na jejímž základě jsou orgány města Trutnov oprávněny vykonávat ve správním obvodu městyse Mladé Buky přenesenou působnost na úseku agendy přestupků. Tyto důkazy

důvodnost uvedené žalobní námitky spolehlivě vyvracejí (v podrobnostech odkazuje krajský soud na úplné znění uvedených listin).

81. Stejně jako smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek ze dne 7. 2. 2014 uzavřená mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o., coby pronajímatelem a městem Trutnov coby nájemcem, včetně dodatku č. 1 ze dne 2. 3. 2015, která vyvrací obavu žalobce, že není zřejmá míra a kvalita participace výrobce a vlastníka použitého rychloměru, společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., na měření rychlosti v obci Mladé Buky, tedy zda byl v daném případě respektován § 79a zákona o silničním provozu či nikoliv.
82. Dle citovaného zákonného ustanovení je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Z obsahu shora uvedené smlouvy je zřejmé, že obavy žalobce, že by na měření rychlosti v obci Mladé Buky fakticky participoval soukromý vlastník rychloměru, jsou liché. Krajský soud opět nehodlá citovat celé znění citované smlouvy čítající několik stran, konkrétně proto poukazuje zejména na její článek III. - Předmět smlouvy, z něhož je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do procesu získávání důkazů, aby celý proces získávání důkazů byl zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru do vlastního měření rychlosti a do obstarání důkazů s tím spojených nemá možnost zasahovat, že tento proces je zcela v působnosti městské policie a že tedy na tomto procesu nikterak neparticipuje.

7. Přenosná dopravní značka

83. Ohledně této námitky krajský soud odkazuje na svoji argumentaci uvedenou k žalobní námitce 1. Je pravdou, že s tvrzením, že se v inkriminovaném úseku v době spáchání přestupku měla nacházet přenosná dopravní značka omezující rychlost pouze na 70 km/h, přišel žalobce již ve správním řízení. Konkrétně ve vyjádření, které bylo doručeno správnímu orgánu dne 18. 7. 2016, jeho zmocněnec uvedl, že pan N. jel v předmětný čas rychlostí 68 km/h z důvodu, že „*v daném úseku byla přenosnou dopravní značkou stanovena nejvyšší povolená rychlost na 70 km/h.*“ Na základě čeho zmocněnec žalobce získal tuto informaci, z jeho vyjádření zřejmé není. Stejně jako chybí jakýkoliv důkaz tuto skutečnost potvrzující.
84. Naopak správní orgán se nutností omezit rychlost v daném místě na 50 km/h podrobně věnoval (viz str. 5 jeho rozhodnutí) a i z toho je zřejmé, že je správnímu orgánu situace ohledně osazení daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti. Stejně tak správní orgány konstatovaly, že neměly od silničního úřadu žádnou informaci o tom, že v předmětné době došlo ke změně ve stabilním osazení tohoto úseku dopravními značkami, např. umístěním přenosné dopravní značky. Úvahy žalobce, že by umístění přenosné dopravní značky mohlo být dílem nějakého vtipálka, jsou pak ničím nepodloženou spekulací. Ostatně uvedené tvrzení žalobce o existenci přenosné dopravní značky je do značné míry v rozporu s jeho žalobní argumentací, se kterou přišel v bodě I. žaloby. Ve světle toho také toto žalobní tvrzení vyznívá nevěrohodně a účelově.

8. Protiústavnost

85. V tomto žalobním bodu žalobce namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, když zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje podle žalobce pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Krom toho osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno). Situaci upravenou citovaným zákonným ustanovením přirovnával k odpovědnosti držitele zbraně a dával soudu ke zvážení, zda by nebylo vhodné podat návrh na zrušení patřičných ustanovení silničního zákona k Ústavnímu soudu České republiky.
86. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona s ústavním pořádkem se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „*aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“ (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).
87. Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f silničního zákona, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle silničního zákona nevybočuje z ústavních kautel.
88. Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí.

9. Nesdělení oprávněné úřední osoby

89. V posledním žalobním bodu žalobce namítal, že ač jeho zmocněnec v odvolání výslovně žalovaného požádal „*o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání*“, žalovaný této žádosti nevyhověl, ač dle § 15 odst. 4 správního řádu měl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce na poskytnutí požadovaných informací nesporný nárok. V tomto duchu poté žalobce rozebírá další údajná pochybení žalovaného s tímto související, které ovšem netřeba ani zmiňovat, natož rozebírat, když tvrzení, že zmocněnec žalobce v odvolání požádal o sdělení, která oprávněná úřední osoba o něm

bude rozhodovat, neodpovídají skutečnosti, nejsou pravdivá (viz č. l. 40 správního spisu). Žádost žalobce v tomto směru není ani obsahem správního spisu, což ostatně odpovídá i tvrzení žalovaného v jeho vyjádření k žalobě (viz výše). Žalobce nepředložil krajskému soudu na podporu svého tvrzení žádný důkaz. Vzhledem k tomu dospěl krajský soud k závěru, že žalobce, respektive jeho zmocněnec, žádnou takovou žádost žalovanému nepodal.

90. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu ve výroku I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

V.

Výrok o nákladech řízení

91. Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení před krajským soudem vznikly. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 13. března 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu